

Jugoexport

SLOBODAN ANDIĆ
Generalni direktor

Drug MIŠKO LJUBIČIĆ

11000 B e o g r a d

11000 Beograd
Kolarčeva 1

Telefon: (011) 335-875; 327-327
338-311 — 338-319

Telex: 11261; 11182; 11844

Telefax: (011) 335-411

Beograd, 02. Novembar 1989.

VAŠ ZNAK:

NAŠ ZNAK:

Poštovani družo Ljubičiću,

*Zahvaljujem na pismu podrške projekta razvoja turizma
Vlasinskog jezera. Ovaj vrlo težak i složen projekat,
kako i sami kažete je vanredno značajan za taj region.*

*Podrška i razumevanje dobronamernih ljudi nam je s toga
uvek dobrodošla.*

S poštovanjem,

JUGOEXPORT - BEOGRAD
Generalni direktor

Slobodan Andić
Slobodan Andić

JUGOEKSPORT
B E O G R A D

Andžić Slobodan

24.10.89.BGD

Povod: članak u POLITICI od pre par dana povodom vašeg projekta o izgradnji turističkog centra na Vlasinskom jezeru

Sa velikim zadovoljstvom sam pročitao navedeni tekst i po ko zna koji put počeo ponovo da verujem da u ovoj našoj Srbiji može da se ipak nešto lepo desi. Naime, jedna "borba" koja je već duže vremena prisutna u meni, moja "borba" protiv mene i protiv drugih, prenosi se polako na bele listove i u vidu apela, predloga, primedbi, kritika, pa čak i molbi stiže na razne adrese poznatih i nepoznatih ljudi ove naše Republike. Tako, bez nekog reda, više na osnovu slučajno pročitaneog teksta, ovi beli papiri stižu i do VAS.

Moja "borba" je verovatno borba svih nas-za srećniju, humaniju, progresivnu, modernu, bogatu Srbiju-celu Srbiju. Znači ono što svi mi želimo. Međutim, u ostvarivanju tih želja, dug je put, ali su i pristupi različiti. I tu ja upravo želim da nađem zajednički jezik-i sa Vama i sa drugima.

Ja se zalažem za jedinstven razvoj Srbije, tj. moja glavna okupacija je ravnomerni razvoj Srbije. Po meni treba izvršiti prostornu reformu u svim sverama života, na taj način da se svim žiteljima Srbije obezbede koliko toliko ravnopravni uslovi rada i života kako u kulturi, obrazovanju, nauci, tako i u politici, sportskoj kulturi, zabavi i sl. na prostorima gde oni žive.

Do sada (i sada) preovladuje drugačija koncepcija razvoja Srbije. Koncepcija koja je dovela do stvaranja jednog velikog grada, sa svim sadržajima i svih ostalih gradova (gradića) i sela kao daleka periferija iz koje treba što pre pobeći. To su neki modeli razvijenih preneti na naše uslove (u međuvremenu se tamo ova druga grupa veoma razvila i izgubila tu neukusnu karakteristiku perifernosti) ali i odnos naših sinova srpskih prema svo-
me poreklu i svojoj materi Srbiji.

Navešću par primera: 75% ustanova i kadrova kulture Srbije se nalazi u Beogradu (pored onih šireg značaja), 80% ustanova nauke Srbije isto u Beogradu, sve sajamske manifestacije, sve kulturne, sportske, umetničke međunarodnog značaja su u Beogradu, komplet politički i vojni organi, 70% studenata (i mladosti) Srbije i t. d. Sve to i mnogo drugo tako povlači i nešto treće, te Beogradu uvek nešto treba, kao da to isto ne treba i Srbiji (doduše Beograd se uvek pojavljuje u interesu Srbije, te svaka značajnija ustanova dobije karakter republičke i bude finansirana iz Republike, a u ime cele Republike, iako je uglavnom lokalna i u beogradskim okvirima. Tako nikoše SAVA centar, pa razni hoteli, pa novo NARODNO POZORIŠTE, iako u Srbiji još ima opština bez bioskopa, pa je u planu po drugi put obilaznica oko Beograda (35km) iako je ibarska magistrala sva u rupama, i sada blago zakrpljena, a mogla je sa ovim parama da bude bar sto kilometara osavremenjena...).

Tako jedna potreba povlači drugu, jedna želja drugu želju, apetiti se gomilaju, i u konačnoj opštoj halapljivosti više se nevide tuđe potrebe već samo svoji nagoni. Tako je to bilo ovde, tako je to i danas. Tako Beograd i dalje glumi metropolu, kao što je to i pre nekih 50-60 godina činila, a Srbija i sada, kao i nekada osta u zaleđu, napuštena, ostarela, iznemogla. Ali ona je navikla na to, navikla je da joj sinovi uzmu sve, odu u Beograd i više se ne vraćaju. Doduše samo kad im trebaju pare, ili na kraju, kad ognjišta ostanu prazna da bi prodali sve. Žele što pre da se zaboravi odakle su, da se utre njihov seljački trag po poreklu, kao da je Beograd nešto drugo, kao da se takav njihov odnos prema Srbiji ne reflektuje i u Beogradu.

Ono što je interesantno je činjenica da je 90, ako ne i celih 100% ljudi koji su vodili ovu zemlju bilo prvog i drugog (re-
tko) kolena po seljačkom poreklu, a da je postojao takav nemar prema celoj Srbiji van Beograda.

Danas vi imate takvu situaciju da niko ne želi da ide u Srbiju da živi, naprotiv reke ljudi i dalje hrle ka Beogradu. Ne samo sa Kosova. Zašto! Zašto se ni jedan političar, naučnik, muzičar, profesor, ili bilo koji građanin Beograda nije i neće vratiti sem radi vikenda i svoje vikendice. Da li smo Srbiju namenili samo seljacima i vikendašima! Zašto se Beograd tako ponaša prema svom zaleđu. Zašto mu se ne okrene i tako nade sebe, a pomognu njemu.

Mislim da je Geneks tu prvi napravio veliki korak. Doduše mali za Srbiju, ali veliki jer je prvi. Žao mi je što još više i silovitije ne korača po Srbiji, ali i njega guse beogradski apetiti.

Sada ste vi tu sa vašim projektom Vlaseničkog jezera. Zato vam se javljam, da vam zahvalim što ste se okrenuli Srbiji, ali i da poželim da se neće samo na tome zaustaviti.

Nama ne treba Beograd metropola i dva miliona u Beogradu, nama treba metropola Srbija, humani, zdravi život koji ona pruža. Nama trebaju svi gradovi i sela jednako razvijeni, na neki način specifični, u nečemu posebni, a ne jedan grad za sve, a sve ostalo za ništa.

Na kraju, nadam se da ćete me podržati u mojim predlozima i da ćete sami, kao čovek od autoriteta, znanja i imena i sami i dalje angažovati sve vaše snage za SREĆNIJU-RAVNOMERNO RAZVIJENU Srbiju.

Kako je lepo u razvijenom svetu, gde nema razlike između gradova, gde sela imaju sve prednosti življenja-zar tako ne može i kod nas. Može i mi ćemo se nadam se uzboriti za to, jer nam ustvari izbora i nema-ili ćemo se vratiti svojim korenima ili svi doći u Beograd, a korene prepustiti drugome. Birajmo, ako ima izbora!

S poštovanjem

Miško LJUBIČIĆ